

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Igor Zgoliński

SSN Paweł Kołodziejcki (sprawozdawca)

w sprawie **M. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 255 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 maja 2024 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt XVII Ka 1176/23,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 24 czerwca 2022 r., sygn. akt VIII K 802/20

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić skargę;**

2. **kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego**

M. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu wyrokiem z dnia 24 czerwca 2022 r., sygn. akt VIII K 802/20 uniewinnił M. M. od popełnienia

zarzucanego mu w akcie oskarżenia przestępstwa kwalifikowanego z art. 255 § 2 k.k. w zb. z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 247 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na skutek apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego przez prokuratora, Sąd Okręgowy w Poznaniu po jej rozpoznaniu, wyrokiem z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt XVII Ka 1176/23, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Poznań-Stare Miasto w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając go w całości zarzucił *„obrazę art. 437 § 2 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie poprzez uchylenie wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 24.06.2022 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 802/20 i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań-Stare Miasto w Poznaniu do ponownego rozpoznania, podczas gdy w niniejszej sprawie zasadne było umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., z uwagi na przedawnienie karalności”*. W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona w niniejszej sprawie skarga na wyrok sądu odwoławczego nie jest zasadna, wobec czego podlegała oddaleniu na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że sąd *ad quem* uchylając wyrok sądu *meriti* i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania wskazał, że powodem takiej decyzji jest konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Trafności powyższego stanowiska, z perspektywy art. 437 § 2 k.p.k., skarżący nie zakwestionował, a w konsekwencji Sąd Najwyższy, związany treścią art. 536 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k., również nie był uprawniony do badania ww. kwestii. Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. upatruje bowiem wyłącznie w zaniechaniu przez sąd odwoławczy umorzenia postępowania karnego, mimo zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Sąd Okręgowy w Poznaniu, na podstawie art. 399 § 1 k.p.k., uprzedził na rozprawie w dniu 30 listopada 2023 r. o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu poprzez przyjęcie, że

wyczerpał on znamiona występkę z art. 216 § 1 k.k., a prokurator oświadczył, że w takiej sytuacji obejmuje ściganie tego przestępstwa, co finalnie doprowadziło do wydania wyroku kasatoryjnego. Tymczasem w ocenie skarżącego powyższe przestępstwo kwalifikowane jako prywatnoskargowe uległo przedawnieniu „w sierpniu 2020 r., a najpóźniej w sierpniu 2023 r.”, co obligowało do umorzenia postępowania przeciwko oskarżonemu na etapie drugoinstancyjnym. Tak sformułowany zarzut jest jednak nietrafiony.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że nawet, gdy dojdzie do objęcia przestępstwa prywatnoskargowego ściganem z urzędu w trybie art. 60 § 1 k.p.k., to także wówczas należy stosować terminy przedawnienia określone w art. 101 § 2 k.k. oraz z art. 102 k.k. A zatem, jeżeli sąd przyjmuje, że popełniono przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego, to niezależnie od rodzaju skargi i wyrażonej w niej prawnej oceny czynu, a także trybu postępowania, stosuje właściwe dla tego rodzaju przestępstwa przepisy o przedawnieniu. Pięcioletni okres przewidziany w art. 102 k.k. biegnie wówczas od zakończenia okresów przedawnienia wskazanych w art. 101 § 2 k.k. Terminy te obowiązują również prokuratora, jeżeli obejmie taki czyn ściganem (zob. wyrok SN z dnia 9 stycznia 2019 r., V KK 427/18, LEX nr 2603541 i przywołane tam judykaty).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że wszczęcie dochodzenia o czyn z art. 255 § 2 k.k. nastąpiło w dniu 16 sierpnia 2019 r. (k. 40), przedstawienie M. M. zarzutu o czyn z art. 255 § 2 k.k. w zb. z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 247 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w dniu 24 czerwca 2020 r. (k. 304), a akt oskarżenia w tym zakresie wniesiono wobec ww. w dniu 3 sierpnia 2020 r. (k. 406-414). Niezależnie więc od ustalenia czy i kiedy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy, powyższe czynności zostały podjęte przed upływem terminów przewidzianych w art. 101 § 2 k.k., a co za tym idzie musiały skutkować przedłużeniem okresu przedawnienia karalności przestępstwa prywatnoskargowego o kolejne 5 lat, zgodnie z art. 102 k.k. W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, że w razie zakwalifikowania czynu oskarżonego jako przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego, jego karalność do chwili obecnej nie ustała. O zaistnieniu negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., która uniemożliwiałaby wydanie wyroku kasatoryjnego nie może być więc mowy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, o kosztach sądowych postępowania skargowego rozstrzygając na podstawie art. 636 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 4 *a contrario* k.p.k.

[PGW]

[ms]